

Panel I, Schiller Instituttets konference, Helga Zepp-LaRouches tale: Skabelse af betingelserne for dialog, sikkerhed, fred og udvikling i Sydvestasien

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag. Velkommen til alle jer fra mange forskellige lande, uanset hvor I lytter nu. Vi arrangerer denne Oase-konference for at tilføre et perspektiv af håb og vise en vej ud af en ellers desperat, ekstremt farlig og faktisk katastrofal situation i Sydvestasien.

Hvis vi ikke erstatter den nuværende optrapning, som hurtigt kan udvikle sig til en fuldgyldig regional krig og blive til en global atomkrig, kan det betyde enden for den menneskelige art på denne planet. For at undgå denne fare på kort sigt er der brug for et kognitivt spring, for at begrebsliggøre en helt anden tilgang, nemlig at definere den økonomiske og sikkerhedsmæssige egeninteresse for palæstinenserne, araberne generelt, såvel som israelerne, og derefter nabolandene i den større region.

Hvorfor siger jeg dette?

Det, der er sket i de sidste seks måneder, er uden fortilfælde i hele historien. Et folkemord, som sker i realtid, transmitteres live fra slagmarken i Gaza til fjernsynsapparaterne i stuerne hos verdenspublikummet. Så i første omgang efter Hamas' angreb den 7. oktober på israelske landsbyer med 1200 døde til følge, var sympatien i store dele af verden hos Israel. Det ændrede sig dag for dag, uge for uge, måned for måned, efterhånden som milliarder af mennesker

kunne se det med deres egne øjne, ufiltreret af kommentatorer og berettende forfattere. Og det de så var ikke en velovervejede modreaktion fra et land under angreb, men en ubarmhjertig etnisk udrensning i et lille lukket område udført af en af de mest teknologisk avancerede militærstyrker i verden, som brugte kunstig intelligens til at ramme Hamas-krigere og samtidig nægtede en helt ubevæbnet befolkning vand, mad, lægehjælp, elektricitet, boliger, tøj, sanitet osv. Indtil videre er antallet af dræbte på den palæstinensiske side omkring 33.400, hvoraf 17.000 er børn. Det vil sige, at 44% af alle dræbte er børn! Og mere end 1 million sulter akut ihjel. Det er derfor, der har været hundredtusinder på gaden i islamiske lande, i amerikanske og europæiske byer og på universiteterne!

I kølvandet på det israelske angreb på det iranske konsulat i Damaskus besøger den amerikanske CENTCOM-kommandant, general Michael Kurilla, i øjeblikket Israel, hvor han mødtes med IDF's stabschef, Herzi Halevi, og forsvarsminister Gallant og besøgte luftvåbnets kommandocentre samt luftbaser. Vestlige medier taler om et muligt iransk angreb på en række mål i Israel allerede i dag eller om to dage. Her til morgen lukkede Holland sin ambassade i Teheran, Lufthansa aflyste flyvninger til Iran indtil næste torsdag [18. april], og det tyske udenrigsministerium har opfordret alle tyske statsborgere til at forlade landet. Det er tydeligvis en nervepirrende situation, som i værste fald kan udvikle sig til en regional og tilmed global krig.

På trods af denne optrapning, og så meget desto mere på grund af den, er det derfor yderst påtrængende, at en helt anden tilgang introduceres, nemlig den såkaldte Oase-plan, som blev foreslået i 1975 af min afdøde mand, Lyndon LaRouche. Den er baseret på ideen om at skabe et incitament for både palæstinenserne og israelerne til at erstatte de nuværende følelser af dyb skade, smerte og fortvivlelse for nogle og had for andre, med et perspektiv om en fælles økonomisk udvikling

for at skabe en bedre fremtid for alle kommende generationer. For palæstinenserne er det af vital betydning for selve deres eksistens, og for israelerne bør de lytte til dem, der advarer dem om ændringen i opfattelsen af verden, såsom Ami Ayalon, den tidligere direktør for Shin Bet under Oslo-aftalens tid. I en artikel i det aktuelle nummer af Foreign Affairs advarer han Israel om, at efter IDF's angreb på madvogne den 29. februar, hvor 112 mennesker blev dræbt og 760 såret – som desperat forsøgte at få fat i den mad, der kunne redde dem fra sultedøden – og angrebet på de syv World Central Kitchen-arbejdere, har krigen mistet sin legitimitet i verdens øjne; at den ikke længere ses som en krig i selvforsvar, men som en ekspansionistisk aggression. Desuden skriver Ayalon, at Israel ikke kan vinde ved at eliminere Hamas' ledelse, da det ikke vil få Hamas' ideologi til at forsvinde.

Det er årets underdrivelse. Selv om den nuværende krise ikke vil føre til en global udslettelse af hele menneskeheden, hvor Israel naturligvis også vil forsvinde, vil fremtiden for alle blive et helvede, hvor den ene krig vil følge den næste, som vi har set det i de sidste 75 år, og som naturligvis altid fodrer de forskellige våbenproducenter i de voksende militærindustrielle komplekser, hvis ikke voldscyklussen bliver afbrudt en gang for alle.

Det, vi foreslår, er derfor den opdaterede version af Oase-planen, der først blev introduceret af Lyndon LaRouche i 1975, og som han foreslog efter at have deltaget i en fejring af Baath-partiet i Irak med deltagelse af mange ledere fra den Alliancefri Bevægelse. For enhver, der besøger Sydvestasien, er den mest slående oplevelse den overvældende tilstedeværelse af ørkenen og den åbenlyse mangel på vand, især ferskvand. Det er også klart, at kravene til vandforbrug for enhver befolkning, israelsk eller arabisk, for en moderne levestandard, ikke kan opfyldes fra de eksisterende "naturlige" vandressourcer. Desuden har manglen på vand og bestræbelserne på at kontrollere adgangen til vand spillet en

afgørende rolle i alle de hidtidige militære konflikter.

De eksisterende grundvandsmagasiner i regionen giver ikke engang tilnærmelsesvis nok vand, så selv en fair delaftale ville ikke løse problemet. For at skabe store mængder nyt ferskvand må man tage en række forskellige metoder i brug. De mest oplagte til at begynde med er flere kanaler, der forbinder Middelhavet med Det Døde Hav og Det Døde Hav med Det Røde Hav. På grund af højdeforskellen ligger Det Døde Hav ca. 400 meter under Middelhavet, så det giver mulighed for vandkraftproduktion. Men hvis man skaber en ekstra kanal fra Aqaba-bugten til Det Døde Hav og derefter forbinder de to kanaler med en tværgående kanal, er noget andet muligt. Den grundlæggende idé er at øge kanalernes størrelse tilstrækkeligt til at muliggøre storstilede afsaltningsprojekter langs kanalernes bredder ved hjælp af et antal atomkraftværker. På grund af de seneste årtiers teknologiske gennembrud, tilgængeligheden af den fjerde generation af pebble-bed-reaktorer, højtemperaturreaktorer, som oprindeligt blev udviklet af professor Schulten i Jülich, Tyskland, og som nu produceres af Kina, er sikkerhedsproblemerne blevet løst. Der er også mulighed for at bruge reaktorer med thoriumcyklus, som er unikt anvendelige til civilt forbrug af kerneenergi. Man kunne bygge et stort antal 300-megawatt-eltværker, det man tidligere kaldte "nuplexes" eller "duplexes" langs kanalerne, og skaffe ferskvand til kunstvanding i stor skala til genplantning af skov, landbrug, opbygning af transportinfrastruktur og nye byer.

Selv om omkostningerne ved at producere ferskvand fra afsaltning af saltvand med atomenergi er relativt høje, er den økonomiske fordel ved den enorme økonomiske aktivitet, der genereres på denne måde i områder, hvor der absolut ikke var nogen før, størrelsesordener højere end det beløb, der oprindeligt blev brugt. Det er den unikke kraft ved menneskeligt arbejde, at det ved hjælp af videnskab og

teknologi tilføjer værdi til processen, så resultatet af arbejdet altid er højere i værdi end alle de elementer, der gik ind i det. Den energitæthed, der bruges i dette, bestemmer graden af merværdi. Så det betaler egentlig for sig selv.

Man bør derfor ikke kun se på de projekter, der er nævnt her indtil videre, men have en vision om, hvordan denne region kan se ud om en, to, tre, fire generationer. Tag for eksempel Kina, som i løbet af de sidste 30 år har gjort flere ørkenområder grønne med succes. Den kinesiske økonom Dr. Ding Yifan beskriver i sin nye bog, *The New Dynamics of Development: The Crisis of Globalization and China's Solutions*, hvordan næsten en tredjedel af Hobq-ørkenen i Indre Mongoliet er blevet effektivt behandlet og er blevet en økonomisk klynge af ørkenturisme, fødevarer og solceller, og hvordan tusindvis af hektar skov er blevet genoprettet i Sekhangba ikke langt fra Beijing, og hvordan 30% af ørkenen på grænsen mellem Shaanxi og Indre Mongoliet i Mawusu-ørkenen nu er dækket af vegetation, jorderosionen er ophørt, og den nyligt genvundne landbrugsjord er nået op på 640.000 hektarer, hvilket skaber enorme økonomiske fordele for de lokale landmænd. Dr. Ding Yifan fortæller, at Eric Solheim, FN's undersekretær og UNEP's administrerende direktør, roste Hobq-ørkenmodellen, som giver fremragende erfaringer til andre lande og regioner, der står over for ørkendannelsesproblemer, og at Kinas erfaringer med sandkontrol også kan spredes til Afrika, Mellemøsten og Latinamerika.

For at kunne forestille sig en udviklingsvision for hele regionen: fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Den Persiske Golf og Det Røde Hav, og hvordan dette område kan udvikle sig som et fremtidigt knudepunkt mellem Asien, Afrika og Europa, bør man forestille sig infrastrukturens tæthed i for eksempel Tyskland, hvor man har et integreret system af motorveje, jernbaner og vandsystemer, som udgør forudsætningen for avanceret industriel udvikling og landbrug. Der er ingen objektiv grund til, at Sydvestasien ikke kan opnå et

sammenligneligt niveau i fremtiden.

Hvis den truende krig kan undgås, kan den tektoniske forandring, som finder sted i verden i dag, hvor landene i det Globale Syd allerede arbejder på at skabe et nyt økonomisk system, skabe betingelserne for den fulde udvikling af Sydvestasien. Rusland, Kina, Indien, Iran, De forenede arabiske Emirater og Egypten er allerede medlemmer af BRIKS; Saudi-Arabien er kandidat, og andre lande som Tyrkiet har tilkendegivet, at de har til hensigt at blive medlem. Hvis alle disse lande ville acceptere Oase-Planens udviklingsperspektiv og indkalde til en omfattende hastekonference om Sydvestasien i traditionen fra Den Westfalske Fred, kunne den nuværende truende katastrofe undgås, og krisen kunne vendes til begyndelsen på en ny æra med fred og udvikling.

Henry Kissinger, som foregav at være ekspert i den westfalske orden, misforstod den faktisk groft ved at insistere på, at den krævede en "balancemagt" – nemlig en unipolær politimand. Han hævdede, at "det westfalske system aldrig har været fuldt anvendeligt i Mellemøsten," da kun Tyrkiet, Egypten og Iran havde et historisk grundlag, mens grænserne for de andre stater ville afspejle sejrherrens egenmægtighed under Første Verdenskrig.

Derfor må verden vende tilbage til den faktiske Westfalske Fred og etablere en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til interesserne i hvert eneste land på planeten. Den nye arkitektur skal helt klart inkludere Rusland, Kina, USA samt en to-statsløsning for Israel og Palæstina.

Ifølge projektet om krigsomkostninger fra Watson Institute på Brown University i Rhode Island var USA's militære udgifter inklusive følgeomkostninger i de 20 år fra 11. september 2001 til 2021 på 8 billioner dollars, som blev brugt til militære og terrorbekæmpende foranstaltninger i 85 lande, ikke

inklusive amerikanske specialoperationsstyrker, CIA-operationer, "militære informationsstøtteoperationer", "psykologiske operationer" osv. I samme periode er mere end 940.000 mennesker blevet dræbt af direkte krigsvold i Irak, Afghanistan, Syrien, Yemen og Pakistan, og antallet af civile, der er døde som følge af indirekte årsager, er betydeligt højere. Hvis den sum penge – 8 billioner dollars – var blevet investeret i programmer til at overvinde fattigdom og underudvikling, ville verden i dag være en blomstrende have, og USA ville blive fejret som en ven af menneskeheden.

Jeg kan allerede høre kritikerne sige, at dette perspektiv med en Oase-plan som udgangspunkt for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur i ånden fra Pave Paul VI's encyklika, rundskrivelse, *Populorum Progressio* ikke er realistisk, eller endnu værre, fuldstændig utopisk.

Da Friedrich Schiller skrev sin trilogi *Wallenstein* om den magtfulde krigsherre fra 30-årskrigen, portrætterede han ikke Wallenstein på den måde, som den overleverede historiske fortolkning karakteriserede ham, men som en mand, der virkelig ønskede at afslutte krigen og opnå fred. I stykket lægger Schiller visionen om den Westfalske Fred, som blev indgået 16 år senere, i munden på Max Piccolomini, der er forlovet med Wallensteins datter, Thekla. I en samtale med sin far og en repræsentant for hoffet i Wien, Questenberg, siger Max:

"Du gør ham [Wallenstein] til en indigneret mand og, Gud ved!

Til hvad endnu mere, fordi han skåner sakserne,

søger at indgyde fjenden fortrøstningsfuldhed.

Hvilket er den eneste vej til fred;

For hvis krig ikke ender i krig,

Hvor skal freden så komme fra?"

Det er hele ideen: "For hvis krig ikke ender i krig, hvor skal

freden så komme fra?" At indgyde fjenden fortrøstningsfuldhed, det er den eneste vej til fred! Ved afgrunden til det, der kan blive enden på alt liv på planeten, er vi, menneskeheden, den kreative art; og kan vi definere en løsning ud af denne fare? Så lad os lægge Oase-planen på bordet hos alle verdens regeringer!

Tak skal I have.